

HARLEQUIN®

King

RED GARNIER
SEKRETÄRI TEHING
BOSSIGA

031
JAANUAR

Red Garnier
The Secretary's Bossman Bargain
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le
Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Annika Koppel
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Red Garnier
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B01217511
ISBN 978-9949-12-998-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Armas lugeja!

Seda raamatut, minu esimest sarjas Desire, oli tõeline seiklus kirjutada. Seiklus selles mõttes, et ma olin täielikult süüvinud sellesse imelisse loosse, püüdes vapralt muuta oma vaatenurka selliseks, mis sobiks toredalt provokatiivse Desire sarjaga. Uskuge mind, kui ütlen, et see ei olnud kerge, kui oled valinud sellise kangekaelse kangelase, nagu mina seda tegin!

Marcos on halastamatu mees ja niivõrd jäärapäine, et ta ei alistunud minu mõtetele, ükskõik mida tegin või ütlesin. Tema võitis alati. Marcosel on võimas iseloom ja tahe – ta on võtnud kindlaks nõuks saada, mida tahab, ning ta saab alati oma tahtmise. Aga vaatamata pidevale peavalule, mida see mees mulle tekitas, mõistsin, et üks asi on tema juures püsiv. Ükskõik mida ta tegi või kus viibis või mille tegemist mina temalt nõudsin, Marcos tahtis Virginiat kirglikult. Sellise kirega, mis paneks *iga* naise, isegi selle kirjaniku, värisema.

Kirjutades õppisin meie kangelannat, Marcose kena assistenti Virginiat mehe pilgu läbi nägema. Ja oh, kuidas ma hakkasin Virginia vaikset jõudu hindama! Pelgalt võimsa ülemuse heaks töötamine ja selge mõistuse säilitamine näis tõelise vägitükina. Ja samas kui mina, kirjanik ja selle loo oletatav looja, ei suutnud meie miljardärist kangelast kodustada, sai Virginia sellega hakkama tänu oma vaiksusele lojaalsusele ja tahtmisele elus edasi jõuda.

Boss tahab teda. On alati tahtnud. Tahab teda piisavalt palju, et teda aidata ja end tema pärast muuta. Tahab teda nii palju, et seekord saab Marcos Allende rohkem, kui ta soovis.

Nautige!

See raamat on pühendatud imelistele Desire sarja toimetajatele, kes on lõputu tarkuse, nõuannete ja inspiratsiooni allikaks.

Krista, Charles ja Shana – aitäh selle kingituse eest, et lasite mul oma sarja raames kirjutada.

Ja Diana Ventimigliale, kes uskus minusse algusest peale. Meenutan sind armastusega.

Üks

Ta oli valmis meest anuma.

Virginia Hollis võbistas õlgu. Ta mähkis käed enda ümber ja vaatas ainitise pilguga peene musta Lincolni tagaaknast välja, samal ajal kui see mööda Chicago pimedaid tänavaid sõitis. Inimesed jalutasid kõnniteel, käed taskus, lõuad korralikult rinnal, et kaitsta nägu lõikava tuule eest. Mehed hoidsid mobiiltelefoni kõrva ääres, naised püüdsid oma poekottidega toime tulla. Esmapilgul tundus see olevat õhtu nagu ikka. Tavaline õhtu.

Aga see ei olnud tavaline. Ei saanud olla.

Sest Virginia maailm oli keerlemise lõpetanud.

Meestel, kes olid hommikul tema uksele koputanud, oli talle üks sõnum edasi öelda ja see ei olnud meeldiv.

Virginia hingas sügavalt sisse ning heitis pilgu oma lihtsale mustale kleidile ja õrnadele rihmikutele roosaks värvitud küüntega jalgade otsas. Talle tundus tähtis kena välja näha – mitte ainult auväärne, vaid ka **peen ja üllas** –, sest teene, mida ta kavatses paluda, ei olnud seda mitte.

Ja ta ei osanud seda küsida kelleltki teiselt kui *temalt*. Jumal küll. Pelgalt mõte sellest, et ta end niimoodi *tema* ees alandab, pani Virginial sisemuse keerama.

Virginia näppis närviliselt pärlikeed oma kaela ümber ning püüdis taas linnale keskenduda. **Pärliid tundu**-sid tema sõrmede all siledad, need olid ehtsad ja vanad,

ainsad asjad, mis Virginial oli õnnestunud ema asjade seast päästa.

Isa oli kõik maha mänginud.

Üks kihlvedu teise järel oli viinud autod, antiik-eseemed, maja. Virginia oli seda abitult ja raevunult pealt vaadanud. Ta oli kiiresti vananevat meest ähvardanud, anunud, kuid tulutult.

Isa ei saanud keegi peatada. Hasartmängu mängimist ei olnud võimalik peatada.

Nüüd ei olnud midagi järel.

Mitte midagi peale Virginia.

Ja ta ei saanud, ei *saanud* pigistada silma kinni nende meeste suhtes – ohu suhtes, mida nad endast kujutasid. Ähvarduse, millest nad olid teada andnud. Ükskõik kui väga ta ka isa tegude peale kulmu ei kortsutanud ja ükskõik kui palju kordi ta oli lubanud, et ta ei räägi sellest isaga enam kunagi ning too sellegipoolest hasartmänge edasi mängis, oli mees tema isa. Tema ainuke pereliige.

Kunagi oli isa olnud ärimees. Austatud, isegi imetletud. Nüüd oli Virginia kurb, mõeldes, kelleks ta oli muutunud.

Virginia ei teadnud, kui palju isa võlgu oli. Ta eelistas seda mitte teada. Ta teadis vaid kokkulepet, mille ta hommikul nende kolme ähvardava mehega oli sõlminud. Tal oli aega üks kuu, et koguda kokku sada tuhat dollarit, ning selle aja jooksul pidid nad isa rahule jätma.

Virginia ei olnud ka oma metsikumates unelmates ette kujutanud, et ta suudab nii väikese ajaga sellise rahasumma kokku korjata. Aga kui *tema* seda ei suutnud teha, siis Marcos Allende suutis.

Väikesed karvad naise käsivartel tõusid püsti, kui ta mehele mõtles. Tema ülemus oli vaikne, kohutavalt nägus mees. Mõned ütlesid, et ta on andekas, tal oli Midase puudutus. Kuigi Virginia oli tema assistent olnud vaid aasta – Marcose kolmest sekretärist kolmas, sest nais, et keegi ei saanud üksinda hakkama hirmutava ülesandega töötada tema alluvuses –, oli Virginia meest piisavalt tundma õppinud, et sellega nõustuda.

See mees oli eriline.

Ta oli julge, halastamatu ja uhke. Ta oli täiesti üksinda hättasattunud firmasid märganud, need ära ostnud ja päästnud ning impeeriumi loonud. Ta tekitas kaaslastes austust ja imetlust ning vaenlastes hirmu. Arvestades lugematuid telefonikõnesid, mida mees Chicago naissoo esindajatelt sai, võis Virginia öelda, et nad jumaldasid Marcost. Ning Virginias endas tekitas mees tundeid, millele ta ei julgenud mõelda.

Igal hommikul, kui Virginia mehe kabinetti astus, silmitses too teda oma tumedate, kaasakiskuvate silmadega ning raputas iga sentimeetrit ja rakukest tema kehas oma kuumalt intiimse pilguga. Virginia püüdis alati professionaalselt käituda ja eemale vaadata, kui mehe pilk sobimatult pikalt püsima jäi. Kuid Marcose silmad suutsid teda lahti rõivastada, vaikides kõnelda ja tekitada tema peas kujutluspilte mehest ja endast ning nahast ja higist. Kuid täna õhtul oli ta Marcose juurde teel vaid ühe eesmärgiga ning ta tuletas endale meelde, et tema külaskäik mehe koopasse nii hilisel kellaajal ei pruugi teretulnud olla.

Oma assistentidega oli mees alati range, vaikne ülemus, kuid Marcos Allendel oli kuulujuttude järgi põrgu-

lik temperament, mille tunnistajaks võis Virginia vabalt sel õhtul esimest korda olla.

Naise sisemus tõmbus kokku, kui auto sõitis tiheda liiklusega Michigan Avenuel asuva Tuulise linna ühe kõige luksuslikuma korterelamu avarale sissesõiduteele. Vormiriietust kandev uksehoidja avas ukse.

Virginia pomises kiiresti tänusõnad ning astus autost välja ja kõndis uhkesse korterelamusse õõvastava rahulikkusega, mis püüdis varjata segaseid tundeid tema sisemuses.

Ta ei vaadanud ringisebivatele inimestele otsa, vaid suunas kogu tähelepanu poleeritud pronksustele fuajee kaugemas otsas.

“Härra Allende ootab teid.”

Liftipoiss ootas teda. Ta pistis kitsukeses liftis kaardi ülemisse pilusse ning vajutas kõige üleval asuvat P-tähega nuppu, enne kui kummardades välja astus. “Head õhtut, preili.”

Uksed sulgusid ja Virginia vaatas ainitisel pilgul oma hägust peegelpilti.

Oh, jumal, palun tee nii, et ta mind aitaks. Ma teen ükskõik mida. Ükskõik mida...

Pärast pikki sekundeid avanesid ukсед ja paljastasid katusekorterit – mustast graniidist põrandate, hämara valgustuse ja rikkaliku sisustusega hiigelsuure ruumi. Seinad oleksid võinud vabalt värskete roheliste rahatähtedega kaetud olla, see oleks omaniku jõukust sama hästi väljendanud. Lihtsurelikule näis see koht hinna poolest sama ligipääsmatu kui selle omanik pidavat iseloomult olema.

Virginia astus sisse. Sisepääsu valvasid kahelt poolt

kaks elegantset, vibajat pronkskuju ning tagumisel seinal rippus elavate mustade pintslitõmmetega tohutu õli-maal. Enne kui Virginia jõudis ülejäänud ülikülluslikku korterit silmitseda, liikus tema pilk nagu tundmatu loodusjõu survele mehele. Marcos seisis elutoa tagumises otsas baarileti kõrval. Ta oli sama elegantne ja kõigutamatu nagu teda ümbritsev disainmööbel. Tõmmu, pikk, eemalviibiv. Ta seisis näoga akna poole, lai selg pintsakut täitmas. Virginia süda põksus, kui ta sammude ette astus, vaikus kontsade kõpsumist graniidil veelgi rohkem võimendamas.

“Loodan, et sõit oli meeldiv.”

Mehe hääl tekitas Virginia ihule kananaha. See oli niivõrd kähe. Nii mahe. Nagu ta ei kujutaks endast kellegi ohtu. Meest ümbritsev särisev energia hajutas selle mulje kiiresti.

“Oli küll. Aitäh auto saatmise eest, ja et mind nii lühikese etteteatamisajaga vastu võtsite,” lausus naine vaikselt.

Ta läks sisemuses värisema hakates elutoa poole, astudes kergelt üle koheva pärsia vaiba. Mees ei pööranud end ringi. Virginia ei olnud kindel, kas ta isegi seda soovib. Iga kord, kui nende pilgud kohtusid, läbistas teda elektrilöök. Mõnikord ei pidanud mees isegi rääkima. Tema pilk tegi seda tema eest. Ja Virginia kujutlustes ütles Marcos talle kõige piinlikumaid asju.

Siin ta nüüd oli, mehe korteris, valmis seisma silmitsi selle julge, meheliku mehega, kellest ta oli fantaseerinud. Valmis teda anuma.

Polnud tähtis, et Virginal oli tagasihoidlikult edukas elu, mida ta püüdis reeglite järgi elada. Polnud tähtis, et

ta oli arveid õigel ajal maksnud ning eelkõige pahandustest hoiduda püüdnud. Nüüd oli tähtis vaid see, mida ta pidi tegema. Oma isa päästma. Tegema kõik, mis peab, et ta oleks taas väljaspool ohtu.

Ta oleks võinud vanduda, et Marcos luges tol hetkel tema mõtteid, sest mees sosistas: “Kas te olete hätta sattunud, Virginia?” Vaadates samal ajal endiselt aknast välja, olles nagu vilkuvatest linnatuledest lummatud.

Virginia neelatas, silmitsedes mehe selga. “Näib nii.”

“Ja te tulite minu abi paluma?”

Naise sisemuses tekkis rahutus ning näis, nagu oleksid sõnad temast välja kangutatud. “Mul on tõesti teie abi vaja, Marcos.”

Mees pöördus ja Virginia tardus tema tumeda võimsa pilgu all paigale. “Kui palju?”

Virginia süda tagus kiiremini. Marcose nägu oli nüvõrd oivaliselt mehelik ja temas oli midagi väga ulakat – tema hoiak, tõmmu nägusus, aktsent – mis uinunud osale naisest näis ühteaegu erutav ja hirmutav. Iga kübeke mehe ladinaameerika verest oli tema jumekas nahas näha ja temast õhkus mehelikkust.

Marcose küsiv pilk rändas huviga mööda naise keha allapoole, kuni Virginia seda rohkem välja ei kannatanud. Ta tõstis lõua uhkusega üles, kuigi see, kuidas ta käsi enda ees murdis, ei olnud eriti veenev. “Ma... ma ei oota midagi niisama. Ma tahtsin teiega avansi saamist arutada. Laenu. Võib-olla saaksin teie heaks rohkem töötada. Eriprojekte teha.”

Marcose laud laskusid alla, kui ta naise huuli märkas. “Te näete täna väga kena välja, Virginia.”